

En krönika av Katarina Östholm har inspirerat till detta öppna hus i min ladugård i Sörbytorp 26-27 maj

Rubriken var ”**Tanter** på landsbygden kan bygga **hållbar** värld”. Östholms krönikor är skrivna från ett landsbygdsperspektiv och rör om i ens invanda tankebanor. Denna gång börjar det med ett möte med två vanliga tanter, som visar sig ha kunskap med både djup och bred inom sitt område koka horn till klister – spetskompetens skulle det kallas inom andra områden!

Hantverkskunnande som försvunnit över en natt – för 50 år sedan kunde allt köpas på EPA,

Domus, varuhus som också tillhör det förgångna. Idag är det Internet, med ett knapptryck så finns Kina med ett enormt utbud av allt.

”Intresset för hantverk och småskaligt naturbruk är en växande trend bland unga. Hypermodernt och revolutionärt – du kan göra det med dina egna händer, oberoende av alla globala nätverk. Händernas arbete kan forma framtidens civilisation.”

”Att kombinera naturen utanför knuten med händernas arbete är den mest hållbara ekvationen som finns. Vi kunde det för ett par generationer sedan och vi kan lära oss det igen”

Krönikan öppnade mina ögon – nu är jag en av i raden av alla tanter! Jag har på olika vis studerat det gamla bondesamhället, både teoretiskt och handfast. Rut och Edit var några av tanterna vid bastan i Dammtorp för 50 år sedan. De vände och vred på linet jag hade bankat på som jag tyckte att nog var det klart nu. Men deras utlåtande blev ”det fanns skåvor kvar så fortsätt slå med skäkkniven!”. Det var så jag lärde mig allt det jag kan om lin idag. Nu är det dags att föra kunskapen vidare.

En annan tant var hela traktens moster Betty. Hon var född i 1904. Betty lärde sig spinna i smyg, för småflickor fick inte förstöra det dyrbara linet. När hon spunnit så kastade hon

tråden i den öppna spisen. Att det man en gång lärt händerna det finns där för alltid, visade sig på 1970-talet när Hugo satte igång med linberedning i bastan i Dammtorp. Det var Betty som lärde mig och många andra att spinna lin. Fotot från 1982 är taget av Ann-Marie Hellström, journalist på NA.

Detta är bakgrunden till en helg med Tantkunskap och Gubbaslöjd. I min ladugård finns inga kor, men väl gamla bås fyllda med användbara redskap och flera generationers alster. Kom och pröva på. Har bjudit in ett gäng tanter. Det är alltid roligt att lära sig nya gamla kunskaper!

Vad det blir av helgen – ja, det beror på vad vi gör av den! Välkommen!

Vi har ett 34 inlånade tackor som betar här, så det finns inte möjlighet att parkera på ladugårdsbacken.

Men det går bra att ställa bilen nedanför backen vid avtagsvägen mot Fagertärn, Getaryggen, gränsen mellan Götaland och Svealand.. **Det blir en promenad med bilder och lite historia från förr.** Det är några 100 meter att gå. Många har stretat uppför denna backen, ”Torpabacken” under århundraden Belöningen är kaffe! PS ORkar du inte med backen, så en eller annan bil kan vi nog ta en emot.